

ΚΑΤΩΡΘΩΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΥΠΝΟΒΑΤΙΔΟΣ

Στη Φιλαδέλφεια της Αμερικής έχει κάνει τελευταίως μεγάλη εντύπωση η μαντική δύναμις της ύπνοβατίδος Μις Ντίρτον, η όποια κατορθώνει ν' αποκαλύπτει κατά τρόπον μυστηριώδη και ανεξήγητον, διάφορα μυστικά. "Όλοι όσοι επλησίασαν την περιφήμη αυτή ύπνοβατίδα, ομολογούν πως όσα τους είπε έβγηναν έντελώς αληθινά.

Πρό όλιγων ημερών είχε εξαφανισθεί κάποιος ταχυδρομικός υπάλληλος. Η άστυνομία κατ' αρχάς ένόμισε ότι πρόκειται περί εγκλήματος. Η ύπνοβατίς όμως έρωτηθείσα ειπε, ότι ο υπάλληλος αυτός αύτοκτόνησε. Τά άστυνομικά όργανα τότε άρχισαν νά προβαίνουν εις δραστηρίους έρευνας προς αναάλυψιν του πτώματος αυτού, αί όποια όμως έπέβαιναν άκαρποι και, ένεκα τούτου, εκέφθησαν, ότι τό καλύτερο άπ' όλα θά ήτο νά ρωτήσουν και πάλιν την ύπνοβατίδα, η όποια ίσως νά έγνωρίζε τό μέρος στο όποιο θά έπρεπε νά έρευνηθούν. Πράγματι η Μις Ντίρτον τους ειπε ότι σέ δύο ήμέρες τό πτώμα του ταχυδρομικού υπαλλήλου έπρόκειτο νά έμβρασθή σ' ένα ώριματόν μέρος της άκτής. Οί άστυνομικοί έρευνησαντες, ειδαν μετ' έκπληξης ύστερα από δύο ήμέρες τό πτώμα του άτυχούς υπαλλήλου νά τό βγάξη η θάλασσα στην ύποδειχθείσαν θείαν!...

Συρία, κι' έχει νά πλουτήση.

Κάθε τόσο τόν έπιανε «δημοσιογραφικό όργανός». Έβγαζε έφημερίδες, περιοδικά : τόν «Σύμβουλο τού Λαού», τά «Λογοτεχνικά Μαθήματα», που τά συνέτασσε όλομόναχος, που τά διηύθυνε με πνευτό ένθουσιασμόν, γράφοντας με τό χέρι του τάς εγκυκλίους στους άναγνώστας και φροντίζοντας ο ίδιος γιά τήν έκθερωσίαν σπουδαία, συνήθιζε μάλιστα νά λέη :

— "Ός κι' ο Θεός έχει ανάγκη ορεκάμας ! Οί καρπάνες του δέν είνε τίποτε άλλο παρά ορεκάμα γιά νά μαζεύη κόσμος σ' ες έκκλησίας του!...

Ός την τελευταία του στιγμή ο Λαμαρτινός άρρωστος, γέρος, δυστυχισμένος εργαζόταν με κόπο γιά νά βγάλη τό ψωμί του.

Ο Αλέξανδρος Δουμάς ειχε... θεατρικό έπιχειρηματικό πνεύμα. Έκτισε και ίδρυσε τό «Ιστορικό Θεάτρο» που τό διηύθυνε μόνος του, δίνοντας εκεί έργα που βασίζονταν «τρείς συνεχείς έσπέρας» όπως, π.χ. η Τριλογία τού «Μόντε-Χρήστου». Κι' αυτός όνειροπολούσε σάν τόν Μπαλζάκ, και σάν τόν Λαμαρτινό, νά γίνη μια μέρα πλούσιος. Τό γεγονός όμως είνε πως ναι μόν ως διευθυντής θεάτρου ύπήρξε πρώτης τάξεως έπιχειρηματίας, αλλά τό τέλος, έρχοκόπησε κι' άπελιπομένως έφυγε γιά τό Βέλγιο!...

Πραγματικός συμπερονολόγος συγγαφέας ήταν ο Βίκτωρ Ουγγώ... Την εποχή πουχε έξροισή στο Βέλγιο, γιά πολιτικούς λόγους, τά οικονομικά του δέν ήσαν πολύ άνθηρά. Φαντάζεσθε λοιπόν την άγανάκτησή του όταν έβλεπε τά περισσότερα δραματικά του έργα που ειχαν άπαγορευθή στο Παρίσι από τή λογοκρισία, νά παίζονται σέ διάφορα θέατρα διασκευασμένα σέ όπερες—όπως π.χ. τό «Ο Βασιλεύς διασκεδάξει» που τό μετέβαλεν ο Βέρνι σε «Ριχολέτο» χωρίς νά του στέλνουν ούτε πεντάρα από τά ποσοστά.

Ο Ουγγώ στις έμπορικές του συναλλαγές ήταν ύπερβολικά εύθύς, τίμιος και εύσυνειδητος. Ένοούσε όμως κι' οι άλλοι νά είνε τό ίδιο άπέναντί του. Όταν ύπέγραφε μια συμφωνία μ' έναν έκδοτή έφρόντιζε νά αναφέρωνται σ' αυτή και η πιο άσημαντες λεπτομέρειες. Τό χρώμα του έξωφύλλου, τό σήμα του βιβλίου, η χρονολογία της έκδόσεως και η ήμερα ακόμα.

Ένας άλλος πρωτότυπος έπιχειρηματίας Δημοσιογράφος ήταν ο Ίππόλυτος ντε Βυλλμυσάν. Κάποτε, φαντασθήτε, έξέδωσε μια έφημερίδα, με τόν τίτλο «Μεγάλη Έφημερίς» τυπωμένη επάνω σέ... πανί ! Ο άναγνώστης δέν θάγε, άπου έδιάβαζε την έφημερίδα του, παρά νά... την στείλη στην πλύστρα, γιά νά του μείνη έτσι... ένα κομμάτι λευκό λινό, που μπορούσε νά τό μεταχειρισθή ως... μαντήλη ή ως τραπεζομάντηλο κατά βούληή!...

Η έπιχείρησις όμως άπέτυχε. Και η «Μεγάλη Έφημερίς» δέν βγήκε παρά μια μόνο φορά...

ΑΠΟ Τ' ΑΠΟΜΗΜΗΘΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΙΔΟΚΕΡΙΤΣΟ-ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΑΣ

(ΑΥΤΟ ΠΑΡΕΧΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ)

Πρό όλιγων έτών, γράφει κάποιος Παρισίος άστυνομικός, στα άπομνημονεύματά του, άνεκαλύφθη ένας σπανιότατος τύπος άνθρώπου που μ' άλλη μορφή παρουσιαζόταν στην γωνιόνα και μ' άλλη στην οικονένειά του. Ήταν ένας ώραιότατος νέος, 24 περίπου έτών, γνωστός υπό τό όνομα Αδόλφος Φλοκέ, που ντύονταν μ' έξαιρετική κομψότητα και κάθε πρωί βγαίνοντας απ' τό σπίτι του πήγαινε στο μικρό τραπεζιτικό γραφεύο του, κοντά στο χρηματιστήριό, όπου κέρδιζε άρκετά χρήματα από τις κερδοσκοπικές έπιχειρήσεις του και πολλοί συνάδελφοί του ζήλευαν την τύχη του.

Ή κατάσταση αυτή βάσταξε δεκαπέντε μήνες, αλλά μια μέρα που ο νεαρός κύριος Φλοκέ περνούσε από την πλατεία τού Χρηματιστηρίου, στην οδό Βιριέν, έδα αποκόνητο τόν έριξε κάτω και τόν έτραυματίσε σοβαρά στο μηρό. Μόλις οδηγήθηκε από τους άστυφύλακες στο πλησιέστερο νοσοκομείο, οι γιατροί άνεκάλυψαν ότι ο νεαρός κερδοσκόπος ήταν... δεσποινίς γνωστή στους άνωτέρους παρισινούς κύκλους!...

Άλλά πως τόσοσν καιρό διέφυγε την προσοχή των οικείων και των φίλων της ή δεσποινίς αυτή και πως μπορούσε νά ξεγηγήη ή άλλόκοτη ζωή της : Ή νέα ειχε πεί στους γονείς της ότι διορίσθη γραμματέυς σ' ένα μεγάλο έμπορικό και κάθε μέρα που έφυγε από τό σπίτι της τους έδινε μ' αυτή την ιδέα. Τά πρώτα χρήματα που χροιάστηκαν ν' άνοιξη τό τραπεζιτικό γραφεύο της τ' άπέσυρε από την κληρονομία κάποιας μακρονής θείας της. Βλέποντας τις έπιχειρήσεις της νά πηγαίνουν θανάσια νούκιασν κοντά στο σπίτι της ένα άπόροστο δωμάτιο όπου άλλαζε νηθημερινώς τά ρούχα της, πρωί και βράδυ. "Όσο γιά τά μαλλιά της τά ειχε κόψει, αλλά ειχε παραγγείλει νά της ετοιμάσουν άλλα ψεύτικα, τά όποια έβαζε όταν έγύριζε στο σπίτι των γονέων της. Ή νέα αυτή, πρόσθεσε ο άστυνομικός, ειχεν ιδιαίτερη κλίση προς τους θρηιμούς και την κερδοσκοπία.

Η κυρία Σαομέν—μητέρα μιας ηρωίδος σχετικής ιστορίας—ήταν χήρα ενός δημοσίου υπαλλήλου κι' η μικρή σύνταξη πουλάιανε κάθε μήνα, μόλις της έπαρκούσε γιά τις ανάγκες, τις διενές της και των κοριτσιών της. Οί συγγενείς της, πλούσιοι μεγαλέμποροι, δέν τή θουλούσαν συχνά και μόνο από καιρό σέ καιρό της έστελναν κανένα άσημαντό βοήθημα. Η μεγαλύτερη κόρη της που τραγουδούσε θανάσια έπρότεινε μια μέρα στη μητέρα της νά χρησιμοποιήση ως έπάγγελμα την ώραία φωνή της, τραγουδώντας στα καφε-κονσέρ το βράδυ γιά νά μωρη νά προσφέρη κάτι γιά τή συντήρηση της φτωχής οικογενείας της. Η μητέρα της όμως άντέταξε τελεία άρνηση και με κανένα λόγο δέ δέχτηκε νά της τό έπιτρέψη.

Τότε η νέα μπήκε υπάλληλος σ' ένα άνθοπωλείο ενώ η μικρότερη άδελφή της εργαζόταν σέ μια γνωστή τουσ μούδισα. Η μεγαλύτερη έγγύριζε στο σπίτι της πολλές φορές τά μεσάνυχτα. Έδικαιολογούσε δέ λέγοντας πως τό άνθοπωλείο έκλεινεν άργά. Μια μέρα όμως η γορή μητέρα της που ύπέφερε από ρευματισμούς ή έβρινε πάντα σχεδόν κλεισμένη στο σπίτι της, βγήκε έξω έκτάκτως γιά μια σπουδαία υπόθεση της, και καθώς περνούσε από μια δόδ, ειδς με μωβιλία της έκπληξη μερικά επιστολικά δελτάρια με μιάν εικόνα πουβιαία άπαράλλαχτα με τή μεγαλύτερη κόρη της ! Μή μπορούντας νά ξεγηγήση μόνη της τό πράγμα, άγόρασε γάμπουσα δελτάρια με τό σκοπό νά τά δείξη σ' τις θυγατέρες της και νά τή διαφωτίσουν αυτές. Πραγματικά μόλις η μεγαλύτερη απ' αυτές ειδη τά δελτάρια άφησε μια μεγάλη γοαυή άπελπισιάς που φανέρωνε πως η μάνα της δέν ειχεν άπατηθή κι' άναγκάστηκε νά άποκαλύψη τό μυστικό της. Πρό τριών έτών ειχε πάει γιά λίγες μέρες μόνο σ' ένα άνθοπωλείο κι' όσες φορές τή συνόδουσε η μικρότερη άδελφή της τήν άποκαρτούσε στη θύρα της αύλης κι' έπειτα βγαίνοντας από την άλλη πόρτα πήγαινε στο άτελει ενός τωρογράφου όπου έπόζαρε επί πληρωμή. Τό βράδυ τραγουδούσε σ' ένα καφε-κονσέρ των Ηλυσίων πεδίων κερδίζοντας απ' αυτές τις άσχολίες της δέκα φορές περισσότερα απ' όσα θάπαίριαν αν εργαζόταν στο άνθοπωλείο. Η μητέρα στην άρχή κατέβασε τά μούτρα της μετά την άπίστευση αυτή άποκάλυψη, αλλά τέλος άναγκάστηκε νά ύποκύνη στις παρακλήσεις της κόρης της. Σήμερα ζούν κι' η τρείς τον εύτυχιμένως σ' ένα σπίτι που τ' άγόρασαν με τά κέρδη της μεγαλύτερης κόρης στο Σαιν-Κλου.